

Був ясний день, веселая година;
Раділи і садок, і поле, і долина;
Під лопухом у ямці Жук сидів
І сам собі тихесенько гудів,
Що день йому обрид, кругом усі товчуться,
Що дуже сонечко і світить, і пече:
І гаряче, і боляче,
І боязко йому, сліпуючи, поткнуться,
Бо день не на добро, а на лихо зведе...
Аж дивиться — Бджола між квітами гуде,
То на одну присяде, то на другу.
Щоб трошечки свою розважить тугу,
Жук, сміючись, озвавсь: — Здоровенька була!
І добренько, що в гості прибула;
А що, комашечко, ще долю веселеньку
Потішимо, не помремо?
— Хвалити бога, живемо
І діло робим помаленьку,-
Бджола промовила йому,-
Ти ж не летиш чому?
Побачив би, як все цвіте, радіє.
— Не хочу,— каже Жук,— і голова здуріє,
Аж зелено в очах від сонечка того;
Нам краще, як нема його,
І хоч би не було — байдуже...
Тобі я, Бджілочко, дивуюсь дуже
І, коли хочеш, раду дам:
Умієш мед робить — і знай свою науку,
А то ще нате, мов, і вам,-
Чому не брать таку солодку штуку!
Цікава дуже ти, нічого не минеш,
Усяку квіточку перебереш,
І треба, і не треба,
Коли б змогла, поперлась би до неба.
— Змолв ти, Жучку, недоладну річ,-

Бджола йому сказала,-
Твою головоньку покрила темна ніч,
І світу божого вона не розпізнала.
Турбуються усі, турбуюся і я,
Нехай там буде капля і моя,
Нехай і Бджілку люди знають
І божу мудрість величають...
Що ж, Жучку, досі ти
Добув у темноти?
Собі нічого і нікому;
Цілісінькую ніч гайсаєш по-дурному,
А блисне світ — ти лобом у вікно,
Не розуміючи, нащо і що воно...
Шкода з тобою розмовляти,
Даремно час теряти,-
Ти — Жук, а я — Бджола,
Прощай! — і загула.
— Куди тобі! Яке казання вдрала,-
Промовив Жук.— Розумна дуже стала!

Так недотепний, темний чоловік
Недолюбляє ясної освіти,
Бо, як той Жук, до темноти привик;
А дай йому хоч зернятко просвіти,
Не буде він, як Жук, гудіти,
У його загуде, як Бджілочка гула,
Розумна правда і хвала.
1891.